

ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU

- Duminica a 34-a după Rusalii, întoarcerea fiului risipitor -

În zilele noastre, lumea se îndepărtează constant și tot mai vizibil de Dumnezeu, Creatorul ei. Secularizarea și îndepărtarea omenirii de Dumnezeu nu sunt doar concepte la modă, ci sunt realități concretizate prin nesocotirea adevărurilor biblice și a rânduielilor instituite de Biserică. În situația mondială actuală, unele state și conducătorii lor au devenit stăpâni ai lumii, prin faptul că acumulează o mare parte din rezervele naturale ale pământului, în detrimentul altora, care duc un trai de subzistență. Ca și în cazul crizelor economice și financiare, acestea au ca prim factor o viziune asupra vieții care este departe de trăirea în comuniune cu Dumnezeu. Lumea caută progres material, medical și tehnologic, dar este esențial ca acestea să fie raportate la adevărurile mântuitoare ale Scripturii. Nu întâmplător Scriptura a fost denumită Cartea Vieții. Pentru că ea oferă un răspuns la orice problemă a lumii de astăzi și de totdeauna. Viețuirea conform cu legea lui Dumnezeu oferă pace, echilibru, bunăstare și binecuvântare. Dimpotrivă, nesocotirea ei și îndepărtarea de la ea aduce tristețe, suferință, războaie și atâtea alte neîmpliniri pe toate planurile. Ca și fiul risipitor, omenirea cheltuiește mai mult decât produce acest pământ, risipește mai mult decât construiește și nu ține seama de frumusețile creației binecuvântate de Dumnezeu. De aceea, venirea în fire a lumii trebuie să însemne conștientizarea că starea

actuală a lucrurilor nu este una bună, ci că trebuie să își întoarcă fața către Dumnezeu. Să aibă în vedere și continuitatea lumii și a creației, după cum învață Sfânta Scriptură. Aici este vorba despre o conlucrare între puterea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Dumnezeu a lăsat pe om să stăpânească și să supună pământul. Oamenii ajunși în funcții de conducere în lumea întreagă și care nu fac voia lui Dumnezeu, ci voia celui rău, stăpânesc peste țări și popoare și conduc spre pieirea altora și în cele din urmă a lor înșiși. Fiul risipitor s-a pocăit și a redevenit părtaș al harului divin în casa Tatălui ceresc, după cuvântul Scripturii care zice: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc” (Ioan 14, 2). La fel și lumea trebuie să redescopere sensul inițial al comuniunii dintre Dumnezeu și om. Trebuie să-și vină în fire și să caute frumusețea cea dintâi a tuturor lucrurilor, a omului și a întregii creații. Iar Dumnezeu așteaptă răbdător întoarcerea, după cum spune iarăși Sfânta Scriptură: „Iată, Eu stau la ușă și bat...” (Apocalipsa 3, 20).

† După cum mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților. **Smeritu-m-am și m-am mântuit!**

MOȘII DE IARNĂ, pomenirea generală a morților

Când trece omul la cele veșnice, în lumea de dincolo, sufletul lui merge la judecată. Această judecată se numește judecata particulară. Prin această judecată particulară se cercetează starea în care iese omul din viața pământească și dacă această stare este bună, sufletul este dus de îngeri la fericire, iar dacă este rea, este luat de duhurile necurate la chinuri. Dacă un creștin, fiu al Bisericii lui Hristos, a fost găsit vrednic de chinuri și de pedeapsă, la judecata particulară mai are o portiță de scăpare prin mijlocirea celor vii, care se roagă pentru sufletul lor. Slujba pe care Biserica a rânduit pentru cei răposați se numește parastas. Creștinii ortodocși îi pomenesc pe cei răposați la trei zile după moarte, la nouă zile, la 40 de zile, la trei luni, la șase luni, la nouă luni, la un an, apoi în fiecare an în ziua morții până la împlinirea a șapte ani de la moarte. Biserica a rânduit și zile de pomenire generală a morților. Două dintre sămbetele din cursul anului bisericesc sunt dedicate în chip special pomenirii generale a morților: Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne (a Înfricoșatei Judecați) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusalilor). Ambele zile poartă în popor și denumirea de „Moși” (cea dintâi: „Moșii de iarnă”, cealaltă „Moșii de vară”), pentru că în ele facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri cei adormiți. În Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne se face pomenirea morților, pentru că în duminica următoare Biserica a rânduit să se sărbătorească Înfricoșătoarea Judecata, la care ne vom înfățișa cu toții în lumea de apoi. De aceea, întrucât mulți dintre dreptii Vechiului Testament au adormit fără să vadă pe Mântuitorul făgăduit și așteptat și mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau fără pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru ei. Moartea nu este o trecere într-o stare de neîntâlnire, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos îi va dărui cuvântului „adormit”, înțelesul care îl asociază cu învierea. Când Mântuitorul ajunge în casa lui Iair, a cărui fiică, de numai 12 ani, de abia murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca 8, 52). Potrivit Sfintei Scripturi, după moarte urmează Judecata particulară, în urma căreia omul ajunge să se împărtașească fie de fericire, fie de suferință, stări date de modul viețuirii pe pământ. Să avem credința că prin rugăciunile noastre, sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata universală într-o stare mai bună decât aceea cu care s-a despărțit.

Rugăciunile și pomenirile pentru cei răposați se întrepătrund și cu faptele de milostenie, pe care trebuie să le săvârșim. Biserica este comuniune de iubire, iar în această comuniune sunt cuprinși cei vii și adormiți. Sfânta Scriptură ne arată că „dragostea nu cade niciodată”. *Veșnica pomenire celor adormiți!*

Sfântul Mucenic Teodor a făcut parte din corpul de armată al Tironilor (de aici și numele de Teodor Tiron care îl poartă) al generalului Vringa care avea în componență 5000 de soldați. El era comandantul regimentului tinerilor recruți, al margariților (al celor puternici) care numărau 893 de soldați, fiind foarte apreciat pentru vrednicia sa. Sfântul era plin de credință, s-a dedicat în întregime Bisericii și s-a rugat ca Dumnezeu să îl învrednicească să își jertfească viața pentru Hristos și, în acest sens, a cerut un semn de la Domnul. Înainte de mucenicia sa, Sfântul Teodor Tiron se întâlnește cu o femeie creștină, Evsevia din Evhaita care îl avertizează că, în zona unde se afla situat regimentul său, există un balaur care terorizează și ucide pe cei din jur. Sfântul vede în această întâlnire o ocazie de a își ține promisiunea de a-și jertfi viața Lui Hristos și înfruntă plin de vitejie această fiară cumplită, nimicind balaurul înfricoșător cu puterea lui Hristos. Generalul Vringa, respectând poruncile împăraților persecutori Maximian și Maximin, poruncește soldaților săi să jertfească zeilor. Sfântul Teodor refuză în mod categoric acest lucru, afirmând faptul că el este gata să își sacrifice viața pentru Hristos. Datorită faptului că era un soldat valoros, i se dă un timp de gândire, în speranța că își va revizui poziția. Pentru a arăta neputința zeilor cărora le-au jertfit soldații, Sfântul a da foc unei statui care reprezenta pe zeița Cibeles (mama idolilor). În urma acestui act și a refuzului categoric de a jertfi zeilor, Sfântul este supus chinurilor, apoi întemnițat și lăsat fără să mănânce și să bea nimic pentru a muri de foame. Mântuitorul i S-a arătat Sfântului Teodor în temniță, zicându-i: "Nu te teme, Theodore, căci Eu sunt cu tine; de hrana cea trupească și de băutura cea pământească de acum nici să nu te mai atingi, căci cu Mine vei fi în împărăția Mea cea cerească și veșnică". Tot acum, i-au apărut Sfântului mulți îngeri, în așa fel încât, ostașii care păzeau închisoarea s-au umplut de spaimă. Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron a fost legat de un lemn și străpuns cu fiare ascuțite, până la oase. În cele din urmă, el a fost aruncat într-un cuptor cu foc și trupul lui, în mod minunat, a rămas nears. A intrat în slava veșnică pe data de 17 februarie 303. După moartea martirică a Sfântului Mare Mucenic Teodor Tiron, moaștele sale au fost cumpărate de la soldații care l-au martirizat de credincioasa Evsevia și au fost duse în patria Sfântului Teodor Tiron, Evhaita, unde au a săvârșit numeroase minuni. Aducerea cinstitelor sale moaște din Heraclea în Evhania se prăznuiește în fiecare an la 8 iunie. Cetatea Evhania, după ce moaștele Sfântului au fost aduse s-a numit Teodoropole în cinstea acestuia. În secolul al XII-lea, moaștele Sfântului Mare Mucenic Teodor Tiron au fost mutate din Evhaita la Brindisi, în Italia, apoi în anul 1260 cea mai mare parte din moaștele lui a fost dusă la Veneția, unde se află și astăzi. O altă parte din moaștele Sfântului Teodor Tiron se află și în mănăstirea Povo (Serbia) înființată în 1541 de starețul Ștefan. În țara noastră există numeroase Biserici și Mănăstiri care au hramul Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron, unele dintre ele având chiar părțile din sfintele sale moaște. Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 19 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 21 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 22 februarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	09:30	<i>Sâmbăta morților – Moșii de iarnă</i>
	17:00	Vecernie
Duminică 23 februarie	07:00-11:00	Utrenia Duminicii a 35-a Sfânta Liturghie

Atitudinea

O mămică tânără avea mereu probleme cu băiețelul ei de patru ani. Copilul era tare neascultător și de aceea părinții îi făceau des observație și chiar îl pedepseau. Odată, mama lui, pe când se aflau în casă, nemaiputând suporta năzbătitele odraslei sale, i-a zis autoritar: „*Băiatule, du-te și așază-te imediat pe scaunul acela*”. Micuțul, speriat, se supune voinței mamei, se așază pe scaun și îi spune: „*Mami, să știi că de ochii lumii stau pe scaun așa cum mi-ai spus. În sufletul meu să știi că eu stau în picioare*”.

Cheia potrivită

La un călugăr a venit o femeie să-i ceară ajutorul, fiindcă nu avea înțelegere în casă. „*Ce-ai făcut în această situație?*”, a întrebat-o călugărul. „*Am încercat să-mi conving bărbatul, certându-l*”. „*Când ați avut iar probleme, ce-ai mai făcut?*”. „*Același lucru*”, i-a răspuns din nou femeia. „*I-am reproșat și I-am certat. Și de fiecare dată am făcut la fel*”. Atunci, călugărul a scos o grămadă de chei și dându-i una femeii a rugat-o să deschidă ușa din fața lor. A încercat femeia, dar, nepotrivindu-se cheia respectivă, i-a cerut călugărului altă cheie. „*Poate n-ai știut cum să deschizi, i-a spus călugărul, mai încearcă!*”. Dar oricât s-a străduit femeia, nu a putut deschide. „*Părinte, dați-mi toată grămada de chei și aflu eu care-i cea potrivită*”, l-a rugat aceasta. Privind-o cu căldură, duhovnicul i-a răspuns: „*Acum înțelegi ce-am vrut să-ți dovedesc? Cum nu poți tu deschide acea ușă cu o cheie nepotrivită, oricât ai încerca, tot așa nu poți deschide sufletul bărbatului tău cu aceeași vorbă de ceartă cu care încerci mereu. Caută cheia potrivită și sigur vei putea deschide!*”.

Fericirea este mulțumirea

De multe ori ne simțim mai bine când dăruim decât când primim. Ne bucurăm de fericirea celui alt când primește darul nostru. Mâncarea pentru oaspeți, jucăria pentru copil, cadoul pentru prieten... Toate ne aduc nouă bucurie prin mulțumirea pe care o vedem zăgărită pe fața lor. Odată cu darul tău oferi și iubire, aceasta se transmite implicit. Prin gestul tău arăți blândețe, sensibilitate, tandrețe și căldura sufletului tău. Obiectul dăruit nu este un simplu bun, el vorbește despre tine, asigurându-l pe cel ce l-a primit că-i ești alături, că, la nevoie, ești acolo să-i oferi sprijin. Nimic nu se compară cu fericirea pe care o simți știind că ai făcut ceva folositor pentru aproapele tău, atunci ești cel mai aproape de divinitate. Atunci cooperezi cu Dumnezeu, lași sentimente pozitive să te traverseze, căci Dumnezeu este iubire. Bucuria este și mai mare atunci când vezi atât de mulți oameni înflorind în jurul tău. Amin.

† † † *Dumnezeu face minuni când cineva participă cu inima sa la durerea celui alt.* † † †